

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Saz/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7019200973
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7019200973.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobcu: E. S., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť I., bez dokladu totožnosti, toho času miesto pobytu H. Q.T. S., zastúpený Ligou za ľudské práva, Baštová 5, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková ul. č. 6, Bratislava, o správnej žalobe vo veci azylu, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného ČAS.: MU-DS-16-28/2019-Ž zo dňa 28.11.2019, takto

rozhodol:

I./ Správnu žalobu z a m i e t a.

II./ Účastníkom konania náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa správnou žalobou zo dňa 30.12.2019 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-DS-16-28/2019-Ž zo dňa 28.11.2019. Rozhodnutie považoval za nezákonné a jeho zrušenia sa domáhal z dôvodov § 191 ods. 1 písm. d) a e) Správneho súdneho poriadku.

2. V žalobných bodoch namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ktoré spočívalo v nezohľadnení hrozby porušenia princípu nepriameho non-refoulement. Odvolával sa na Správu o azylových podmienkach v Bulharsku z databázy Asylum Information Database, vypracovanej organizáciou European Council on Refugees and Exiles za rok 2018, kde zo štatistiky za rok 2018 vyplýva, že štátni príslušníci I. majú v Bulharsku priznanú akúkoľvek medzinárodnú ochranu len v 2% prípadov. Z danej správy rovnako vyplýva, že koncom roka 2016 sa žiadosti I. štátnych príslušníkov začali svojvoľne považovať za zjavne neopodstatnené prípady, pričom súdne spory v roku 2018 viedli k miernemu zlepšeniu miery priznávania ochrany I. žiadateľov celkovo na 6%, čo je stále hlboko pod priemernou mierou priznania 46% v celej EÚ. Žiadosť o medzinárodnú ochranu, ktorú podal v Bulharsku, mu bola zamietnutá a keďže z analýzy vyplýva, že bulharské štátne orgány sa nachádzajú v porovnaní s priemerom členských štátov EÚ hlboko v podpriemere v priznávaní medzinárodnej ochrany, existuje v jeho prípade opodstatnená obava, že v prípade jeho transferu do Bulharsku bude deportovaný späť do krajiny pôvodu - I..

3. V správnej žalobe, rovnako ako vo vyjadrení právnej zástupkyne z 10.09.2019 namietala, že v prípade transferu a následného vyhostenia do I. bude vystavený nehumánnym podmienkam, zlému zaobchádzaniu, ako aj ohrozeniu života, čo by znamenalo porušenie čl. 2 a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“), ako aj porušenie princípu non-refoulement (nenavrátania), pričom poukazoval na podmienky v I. a konkrétne v provincii F., keďže Slovenská republika (ďalej „SR“) nesie zodpovednosť za prípadné porušenie práv cudzinca po jeho navrátení do inej krajiny. Poukazoval na rozsudky Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-411/10 a C-493/10 z 21.12.2011, v ktorých súd stanovil týmto rozsudkom povinnosť odovzdávajúcich členských štátov skúmať o.i. systémové zlyhania azylového konania v krajine, do ktorej majú byť žiadatelia odovzdaní

a ak sú do istej miery konštatované, predstavujú absolútnu prekážku odovzdania. Žalovaný mal teda postupovať v zmysle tohto rozsudku.

4. Doplnil, že zamietnutie žalobcovej žiadosti bolo zistené z oficiálnych podkladov zhromaždených v administratívnom spise, čím podľa jeho názoru nie je právne udržateľná argumentácia, že jednoznačne určený bol zodpovedný členský štát v čase, keď požiadal žalobca o medzinárodnú ochranu v Bulharsku. Žalobca požiadal o udelenie ochrany v júni 2019, jeho žiadosť však bola vo veľmi krátkej časovej lehote príslušnými bulharskými štátnymi orgánmi zamietnutá, čo potvrdzuje písomná akceptácia. Takýto postup vzbudzuje opodstatnené pochybnosti o možnosti komplexného posúdenia prípadu a zakladá dôvod domnievať sa, že skutočne bulharské orgány pristupujú k žiadostiam o medzinárodnú ochranu žiadateľov I. štátnej príslušnosti diskriminačne. Citoval ustanovenie § 47 Správneho poriadku a namietal, že v súvislosti s diskriminačným posudzovaním žiadostí o medzinárodnú ochranu žiadateľov pochádzajúcich z I. sa žalovaný v žiadnej časti rozhodnutia s touto argumentáciou nevysporiadal. Odôvodnenie, ktoré použil žalovaný, trpí vadou nepreskúmateľnosti, keďže úplne ignoruje zásadnú námietku žalobcu týkajúcu sa diskriminačného postupu v azylovom konaní na území Bulharska, a to vo vzťahu k žiadateľom pochádzajúcim z I.. S poukazom na štatistický rozsah uvedený na začiatku správnej žaloby, podľa neho napĺňa definíciu systémového zlyhania, dôsledkom ktorého dochádza, konkrétne v žalobcovom prípade, k hrozbe porušenia princípu zákazu nepriameho non-refoulement, ktorým je SR bezvýhradne viazaná viacerými medzinárodnými záväzkami. Argumentovať v tomto prípade skutočnosťou, že Bulharsko je signatárom medzinárodných dohôd bez faktického preskúmania ich dodržiavania považoval za nedostatočné.

5. Pokiaľ sa týka argumentáciou žalovaného, že právna zástupkyňa apelovala na postup podľa čl. 17 Dublinského nariadenia III, zdôraznil, že nikde vo vyjadrení nebolo apelované na zváženie postupu podľa tohto článku a celú argumentáciu žalovaného ohľadne daného považoval za zmätočnú.

6. Takisto mal zato, že zo strany žalovaného došlo k nedostatočnému zisteniu skutkového stavu pre riadne posúdenie veci ohľadom garancie dodržania individuálnych záruk poskytnutých v prípade. Žalovaný venuje špeciálnu pozornosť materiálnym podmienkam v azylovom konaní v Bulharsku aj napriek podstatnejším námietkam, pričom uvádza garancie z bulharského partnerského úradu. Upriamoval pozornosť na obdobný prípad v azylovom konaní pred žalovaným, výsledkom ktorého bol transfer žiadateľa z územia SR do Bulharska ako krajiny zodpovednej za posúdenie žiadosti podľa Nariadenia. V tomto konaní rovnako boli bulharským partnerským úradom vo vzťahu k žiadateľovi poskytnuté individuálne záruky, ako popisuje žalovaný v rozhodnutí, a to v totožnom rozsahu, ako v prípade žalobcu. Ako vyplynulo z právnu zástupkyňou zistených skutočností v inom prípade, žiadateľ bol v rozpore s poskytnutými individuálnymi zárukami umiestnený v detenčnom centre, čo vzbudzuje pochybnosti o dodržiavaní ostatných záruk. Navrhol zohľadniť a podrobnejšie sa zaoberať nedodržiavaním individuálnych záruk bulharským partnerským orgánom. Domnieval sa, že týmto postupom sa funkcia poskytnutia individuálnych záruk v prípadoch vytráca, keďže ich faktický výkon nie je žiadnym spôsobom v individuálnych prípadoch garantovaný. Bez možnosti účinnej garancie dodržiavania týchto záruk máme v rozhodnutí použitú argumentáciu, že tieto záruky boli poskytnuté, za invalidnú a bez vykonania ďalšieho dokazovania najmä za postrádajúcu reálny význam pre konanie. Postoj žalovaného je spôsobilý naplniť žalobný bod podľa § 191 ods. písm. e) SSP, resp. zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy je nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

7. Právna zástupkyňa žalobcu podaním zo dňa 08.01.2020 k individuálnym zárukám iného klienta „X“, na ktoré poukazovala v správnej žalobe, uviedla, že z telefonického konzultácie s týmto klientom predložili zvukovú nahrávku. Ako vyplýva z tohto dokumentu, aj v prípade tohto klienta boli partnerským úradom v Bulharsku predložené individuálne záruky v prípade dublinského transferu, ktoré však, ako vyplýva z jeho výpovede, dodržané neboli. Dodal, že rovnaké individuálne záruky boli predložené aj v jeho prípade, ale na základe predošlej praxe bulharských štátnych orgánov podľa jeho názoru existuje reálne riziko ich nedodržania.

8. Žalovaný rozhodnutím ČAS: MU-DS-16-28/2019-Ž zo dňa 28.11.2019 podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o azyle“, respektíve „ZoA“) zamietol žalobcovi žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú a zároveň podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle určil, že v prípade cudzinca je príslušná na konanie o udelenie azylu Bulharská republika (ďalej „Bulharsko“). V súlade s článkom 29 ods. 1 Nariadenia Európskeho

parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa ustanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej „Dublinské nariadenie III“) sa odovzdanie cudzinca (žalobcu) do Bulharska uskutoční najneskôr do 6 mesiacov od prevzatia zodpovednosti členským štátom alebo rozhodnutia o odovzdaní alebo revízii, ak rozhodnutie pripúšťa odkladný účinok. V súlade s článkom 29 ods. 2 Dublinského nariadenia III táto lehota môže byť predĺžená najviac na jeden rok ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu žiadateľa alebo najviac na 18 mesiacov ak je žiadateľ o udelenie azylu na úteku.

9. V odôvodnení svojho rozhodnutia žalovaný uviedol, že žalobca bol kontrolovaný hliadkou diaľničného oddelenia, ako aj hliadkou mýtnej polície na úseku diaľnice smerom do S., pričom nevedel preukázať svoju totožnosť, ani oprávnenosť pobytu na území Slovenskej republiky (ďalej „SR“). Preverení daktyloskopických odtlačkov prstov žalobcu podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 603/2013 z 26.06.2013 o zriadení systému EURODAC na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie Dublinského nariadenia III a o žiadostiach orgánov členských štátov na presadzovanie práva a Europolu o porovnanie s údajmi v systéme EURODAC na účely presadzovania práva a o zmene nariadenia (EÚ) č. 1077/2011, ktorým sa zriaďuje Európska agentúra pre prevádzkové riadenie rozsiahlych informačných systémov v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (ďalej „Nariadenie č. 603/2013“) bola zistená zhoda. Podľa článku 9 ods. 5 predmetného nariadenia bol centrálnou jednotkou zaslaný kladný výsledok z dôvodu, že žalobca dňa 04.06.2019 požiadal o udelenie azylu v Bulharsku. Poukázal na to, že rovnako žalobca bol podrobený lekárskeму vyšetreniu na zistenie kostného veku a podľa odborného vyjadrenia zo dňa 07.08.2019 možno konštatovať, že biologický vek žalobcu je s veľmi vysokou pravdepodobnosťou vyšší ako 18 rokov. Rovnako bola zaslaná žiadosť zo strany policajného orgánu Dublinskému stredisku Migračného úradu Ministerstva vnútra (ďalej „dublinské stredisko“), ktorým bolo začaté konanie v zmysle Dublinského nariadenia III o odovzdaní žalobcu do iného štátu podľa § 46a zákona o azyle a dňa 09.08.2019 bolo zaslané dožiadanie o prijatie späť bulharskému partnerskému úradu podľa článku 18 ods. 1 písm. b) a zároveň v súlade s článkom 24 Dublinského nariadenia III.

10. Bulharsko dňa 13.08.2019 písomne akceptovalo prijatie späť žalobcu podľa článku 18 ods. 1 písm. d) Dublinského nariadenia III, čím súhlasilo s jeho odovzdaním na svoje územie. To znamená, že prijme späť žiadateľa, ktorého žiadosť je zamietnutá a ktorý sa nachádza na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt. Dňa 20.08.2019 žalobca vyhlásil, že žiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z dôvodu, že sa nechce vrátiť do domovskej krajiny, nakoľko sa bojí o svoj život, keďže Q. ohrozuje obyvateľov, vo svojej vlasti nemá problémy s policajnými zločkami, ani s inými štátnymi orgánmi. Záverom uviedol, že nie je členom žiadnej politickej strany, ani politickej organizácie a je to jeho prvá žiadosť o udelenie azylu na území SR. Preto bolo konanie o odovzdaní zastavené podľa § 46 ods. 1 písm. a) ZoA z dôvodu podania žiadosti o udelenie azylu. Vo formálnom pohovore vedenom už pod č. MU-DS-16-8/2019-Ž zrealizovanom dňa 27.08.2019, v ktorom opísal svoju cestu až na územie Slovenska, tento výslovne neuviedol, že by sa do Bulharska nechcel vrátiť, uviedol len, že tábor v Bulharsku nebol dobrý a že utiekol z dôvodu, že mu ostatní utečenci nachádzajúci sa v tábore tvrdili, že mu po 15 dňoch zablokujú prípad a umiestnia do nejakej basy. Dané nezískal zo svojej vlastnej skúsenosti a tieto informácie nemali základ v žiadnom oficiálnom stanovisku štátnych orgánov Bulharska. Rovnako uviedol, že má 17 rokov, pričom pracovníci Dublinského strediska vychádzali na základe nim uvedených informácií, keďže uviedol, že dátum jeho narodenia je XX.XX.XXXX, pričom v Bulharsku ako dátum svojho narodenia uviedol XX.XX.XXXX, ako aj zo znaleckého posudku, z ktorého vyplýva, že s veľmi vysokou pravdepodobnosťou je starší ako 18 rokov, preto nemali pochybnosti o jeho plnoletosti.

11. Rovnako bolo Dublinskému stredisku doručené vyjadrenie jeho právnej zástupkyne, v ktorom uviedla, že v prípade jeho transferu do Bulharska existuje opodstatnená obava, že bude deportovaný späť do krajiny pôvodu, kde bude vystavený nehumánym podmienkam, zlému zaobchádzaniu, ako aj ohrozeniu života, čo by znamenalo porušenie článku 2 a článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie princípu non-refoulement (nenavrátania), pričom takýmto svojim tvrdením unáhlene prejudikuje záver azylového konania v Bulharsku. Zdôraznil, že v danej situácii Slovenská republika nie je oprávnená na posúdenie opodstatnenosti dôvodov o azyl žiadateľa, nakoľko nie je členským štátom zodpovedným za posúdenie jeho žiadosti. V zmysle Dublinského nariadenia III je rýchle určenie zodpovedného členského štátu, aby bol zaručený efektívny prístup k postupom na

udelenie medzinárodnej ochrany a aby nebolo ohrozené rýchle vybavovanie žiadosti o medzinárodnú ochranu. Jeho cieľom je tak zabrániť viacnásobnému posudzovaniu žiadosti o medzinárodnú ochranu viacerými členskými štátmi. Členský štát zodpovedný podľa dublinských kritérií za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu sa určuje na základe situácie existujúcej v čase, keď žiadateľ po prvýkrát podal svoju žiadosť o medzinárodnú ochranu. V prípade žalobcu už bol jednoznačne určený zodpovedný štát za posúdenie jeho žiadosti o medzinárodnú ochranu a to v čase, keď prvýkrát požiadal o azyl v Bulharsku v roku 2019, pričom už jeden celý proces azylového konania v Bulharsku prebehol. Rovnako je jeho cieľom eliminovať nežiadúci jav „asylum shopping“, keď dochádza k opakovanému posudzovaniu opodstatnenosti dôvodov na udelenie medzinárodnej ochrany súčasne alebo postupne viacerými členskými štátmi, do ktorých sa žiadatelia účelovo premiestňujú. Bulharsko, ako zodpovedný členský štát, je v zmysle Dublinského nariadenia III povinné zabezpečiť, aby sa žiadateľovi umožnil podať účinný opravný prostriedok podľa článku 46 Smernice 2013/32/EÚ. Zástupkyňa žalobcu poukazovala na rozsudok Súdneho dvora EÚ v spojených veciach C-411/10 a C-493/10 z 21.12.2011, podľa ktorého členským štátom, vrátane vnútroštátnych súdov prislúcha, aby neodovzdali žiadateľa o azyl do „zodpovedného členského štátu“, pokiaľ nemôžu ignorovať, že systémové zlyhania azylového konania a podmienok prijatia žiadateľov o azyl v tomto členskom štáte predstavujú vážne a preukázané dôvody domnievať sa, že žiadateľ bude vystavený skutočnému nebezpečenstvu, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania.

12. Žalovaný zdôraznil, že sa zaoberal vyhláseniami žalobcu ohľadne situácie v azylových a detenčných zariadeniach v Bulharsku, ako aj všeobecnou povinnosťou členských štátov skúmať podmienky vo vzťahu ku všetkým krajinám, u ktorých vznikne pochybnosť o podmienkach s navrátenými žiadateľmi o azyl a taktiež aj faktu, že právo Európskej únie zakazuje aplikáciu nevyvrátiteľnej domnienky, že členský štát, ktorý je na základe článku 3 ods. 1 Dublinského nariadenia III určený ako zodpovedný, automaticky dodržiava základné práva Európskej únie a preto dôsledne prešetrili, či podmienky v bulharských táboroch pre cudzincov, ktorí sú v azylovom konaní, neindikujú nebezpečenstvo neľudského, či ponižujúceho zaobchádzania so žiadateľmi o azyl nachádzajúcimi sa v Bulharsku, vrátane tých, ktorí boli na základe nariadenia vrátení na územie Bulharska. Poukázal na to, že už zo samotnej preambuly Dublinského nariadenia III vyplýva, že členské štáty rešpektujú základné práva a dodržiavajú zásady, ktoré sú uznané, najmä k Charte základných práv Európskej únie, ktorá je totožná s Dohovorom a že členské štáty uplatňujúce Dublinské nariadenie III rešpektujú najmä zásadu nevyhostiteľnosti (non-refoulement) a považujú sa vzájomne za bezpečné krajiny, pričom Bulharsko je signatárom príslušných medzinárodných zmlúv a dohôd, z čoho mu vyplývajú rovnaké povinnosti, ako ostatným členským štátom, je signatárom Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z 28.07.1951, ktorý bol doplnený Newyourským protokolom z 31.01.1967.

13. Zdôraznil, že Bulharsko je plnohodnotným partnerom, dodržiavajúcim medzinárodné dohody a práva žiadateľov o azyl, rovnako aj žiadateľov, ktorí sa vracajú z iných členských štátov, sa po návrate nestretávajú s prekážkami v prístupe k azylovému konaniu. Pred príchodom dublinských navrátilcov SAR (Štátna agentúra pre utečencov) informuje hraničnú políciu o očakávanom príchode a navrátiliec sa presúva do azylového prijímacieho strediska alebo do migračného detenčného zariadenia, v závislosti od fázy azylového konania. Zároveň žalovaný rozpísal celkovú procedúru ďalšieho prebiehajúceho konania s navrátilcom v Bulharsku. Dodal, že legislatíva v Bulharsku od roku 2015 v zmysle zákona LAR (zákon o azyloch a utečencoch) výslovne ustanovuje povinné opätovné otvorenie azylového konania vo vzťahu k žiadateľovi, ktorý sa vrátil do Bulharska podľa Dublinského nariadenia. Postup SAR v nadväznosti na túto zmenu a doplnenie je zatiaľ v súlade so zákonom a navrátilci v zásade nečelia prekážkam znovuotvorenia konania, pričom poukázal na zdroj: Správa o krajine Bulharsko, 2018, aktualizácia, 15. marec 2019). Bulharsko dodržiava európske normy pre prijímanie žiadateľov o medzinárodnú ochranu, rovnako Procedurálnu smernicu 2013/32/EÚ, Smernicu č. 2013/33/EÚ a Kvalifikačnú smernicu 2011/95/EÚ. Na konci roka 2017 EASO úspešne dokončilo podporný plán v Bulharsku zameraný na budovanie kapacít v mnohých oblastiach, okrem iného aj na príjem, kvalitu azylového konania a podporu rozhodovacieho procesu v oblasti azylu. Úspešné ukončenie činnosti úradu EASO je výsledkom zníženého tlaku na jeho azylový a prijímací systém, ako aj výrazného zlepšenia zaznamenaného v kapacite krajiny (zdroj: „EASO úspešne dokončilo podporný plán v Bulharsku“). Doplnil, že v roku 2018 v zmysle Dublinského nariadenia III bolo realizovaných 86 transferov na územie Bulharska, z čoho vyplýva, že transfery do Bulharska sa vykonávajú a nie sú pozastavené (zdroj: Správa o krajine „Bulharsko, aktualizácia, 18. marec 2019“).

14. Žalovaný zdôraznil, že ku každej žiadosti pristupuje individuálne vzhľadom na konkrétnu situáciu žiadateľa a aktuálnu situáciu v krajine. Posudzovaná osoba je slobodný muž, bez rodinných príslušníkov a zároveň nie je posudzovaný ako zraniteľný. Dňa 15.08.2019 bola bulharskému partnerskému úradu zaslaná žiadosť o potvrdenie poskytnutia individuálnych záruk pre žalobcu v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ a Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ. Bulharský partnerský úrad vo svojej odpovedi dňa 16.08.2019 potvrdil, že menovaný bude umiestnený v prijímacom centre, kde životné podmienky spĺňajú minimálne právne štandardy, je v ňom k dispozícii tím lekárov, ako aj sociálnych pracovníkov. Bulharský partnerský úrad na záver potvrdil, že jeho azylové konanie bude posúdené v súlade s právom Európskej únie a národnou legislatívou. Dublinskému stredisku nie sú známe informácie, že by osoby čelili problémom v prístupe k azylovému konaniu alebo neštandardným prijímacím podmienkam po ich transfere z iných členských štátov. Žalobca potvrdil, že na územie SR nechcel pricestovať, chcel sa dostať ilegálne do Nemecka alebo Francúzska a ani na našom území nežiadal o udelenie azylu a stalo sa tak až po akceptovaní zo strany dožadovaného členského štátu. Konštatoval, že v súčasnosti nie je dôvod domnievať sa, že by bol článok 3 ods. 2 Dublinského nariadenia III uplatniteľný voči Bulharsku vo všeobecnej rovine, nakoľko neexistuje žiadna iniciácia postupu voči Bulharsku a ani konštatovanie porušenia alebo systémových chýb v azylovom konaní, či prijímacích podmienkach zo strany Európskej komisie, ktorá má monitorovaciu a vykonávaciu právomoc vo veci nariadenia a zároveň povinnosť indikovať prípadné porušenia práva EÚ na základe svojich vlastných vyšetrovaní alebo na základe sťažností občanov alebo iných. K námietke zástupkyne žalobcu a apelovanie na postup podľa článku 3 ods. 2 Dublinského nariadenia III, ktorého uplatnením by SR dobrovoľne posúdila žiadosť o medzinárodnú ochranu žalobcu v zmysle článku 17 uviedol, že cieľom konania podľa tohto Nariadenia nie je posudzovať nároky na udelenie azylu, ale len určiť jeden členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorý je následne povinný zohľadniť všetky skutočnosti a dôvody na správne posúdenie žiadosti.

15. Zároveň podľa článku 17 predmetného Nariadenia je ustanovenie upravujúce právo a nie povinnosť každého členského štátu odkloniť sa od záväzných dublinských kritérií. V tejto súvislosti poukázal na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Saz/2/2019-37 zo dňa 03.04.2019, v ktorom sa okrem iného konštatuje, že Dublinské nariadenie III pripúšťa postup podľa článku 17 iba ako možnosť, to znamená oprávnenie členského štátu (v danom prípade SR), teda nie ako povinnosť. Je preto výsostne na rozhodnutí SR, či prevezme zodpovednosť za posúdenie žiadosti o udelenie azylu. Ďalej sa v právoplatnom rozsudku konštatuje, že nakoľko ide iba o možnosť, teda nie povinnosť, respektíve právo žiadateľa o medzinárodnú ochranu na takýto postup, prvostupňový správny orgán nemá ani povinnosť odôvodňovať prečo nepristúpil k prevzatíu zodpovednosti za posúdenie aktuálnej žiadosti o medzinárodnú ochranu. Dodal, že na základe skúseností žalovaného je Bulharsko plnohodnotný členský štát, ktorého príslušný správny orgán explicitne potvrdil svoju zodpovednosť za posúdenie žiadosti o udelenie azylu žalobcu. Cieľom Dublinského nariadenia III je zabezpečiť promptné určenie zodpovedného členského štátu za žiadosť o udelenie azylu a tým prispieť k rýchlemu posúdeniu žiadosti o azyl. Jeho výpoveď a jeho názor ohľadom podmienok a správania sa štátnych orgánov voči osobe je individuálna a často neobjektívna v snahe dosiahnutia svojho záujmu. Smerodajné sú preukázané skutočnosti, dôkazy alebo zistené a overiteľné informácie z oficiálnych zdrojov. Treba brať na vedomie, že žiadatelia nemajú právo vybrať si členský štát, ktorý bude zodpovedný za posúdenie ich žiadosti.

16. Bulharská akceptácia z konania o odovzdaní je platná aj v konaní o udelenie azylu, nakoľko podľa § 46b ods. 4 ZoA sa v určovaní zodpovedného štátu príslušného na konanie o udelenie azylu pokračuje v konaní o udelení azylu. Keďže v zmysle článku 18 ods. 1 písm. d) Dublinského nariadenia III členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o udelenie azylu podanej cudzincom (žalobcom) je Bulharsko a neexistuje vážny a preukázaný dôvod domnievať sa, že v Bulharsku by bol vystavený skutočnému nebezpečenstvu, neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu a porušovaniu článku 3 Dohovoru, zamietajú sa jeho žiadosť o azyl na území SR v súlade s článkom 26 Dublinského nariadenia III, podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyloch ako neprípustná.

17. Migračný úrad Dublinské stredisko vo svojom stanovisku zo dňa 07.11.2019 na žiadosť Mgr. T. Z., Liga za ľudské práva, o. z. o odklad transferu žiadateľa uviedlo, že obdržalo písomnú žiadosť o odklad transferu, a to z dôvodu, že údajne došlo k porušeniu individuálnych záruk iného žiadateľa zo strany Bulharskej republiky, ktorý bol transferovaný zo Slovenskej republiky do Bulharskej republiky podľa Dublinského nariadenia III. Pripomenuli, že Dublinské stredisko dňa 15.08.2019 oficiálne kontaktovalo bulharský partnerský úrad so žiadosťou o doplnujúce záruky, že žiadateľ bude ubytovaný v súlade so

Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/33/EÚ z 26.06.2013 a taktiež že jeho žiadosť o azyl bude preskúmaná v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26.06.2013. Bulharský partnerský úrad na predmetnú žiadosť odpovedal dňa 16.08.2019 a z jeho odpovede je zrejmé, že žiadateľ bude ubytovaný v otvorenom recepčnom centre, ktoré spĺňa legálne štandardy. V centre má k dispozícii lekársky tím, ako aj sociálnych pracovníkov. Bulharský partnerský úrad uviedol, že jeho azylové konanie posúdi v súlade s európskym právom a národnou legislatívou. Dodal, že o danom potvrdení bulharského partnerského úradu zo dňa 16.08.2019 bola zástupkyňa žalobcu informovaná dňa 06.09.2019. Rovnako v súvislosti s jeho žiadosťou o poskytnutie účinnej garancie zo strany štátnych orgánov SR nie je jasné, o akých druh garancie žiada, nakoľko Slovenská republika nemá voči postupu štátnych orgánov Bulharskej republiky žiadne rozhodovacie kompetencie, ani kontrolný mechanizmus. Výpoveď a názor iného žiadateľa ohľadom podmienok a správania sa štátnych orgánov Bulharskej republiky voči jeho osobe je individuálna a nemožno ju zovšeobecňovať. V prípade, že sa niekto zo žiadateľov domnieva, že jeho práva sú porušované, môže sa v Bulharskej republike domáhať ich ochrany súdnou cestou.

18. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 23.01.2020 zotrval na preskúmanom rozhodnutí, ako aj dôvodoch v ňom uvedených. K žalobnej námietke týkajúcej sa prijímacích podmienok v inom členskom štáte dodal, že zástupca žalobcu túto skutočnosť nepreukázal. Mal zato, že pri posudzovaní konkrétneho prípadu žalobcu a jeho odovzdania do členského štátu, t.j. Bulharska, neexistujú dôkazy, že by mu hrozilo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 Charty základných práv EÚ. Zaoberal sa situáciou v Bulharsku, pričom kontaktoval bulharský partnerský úrad a z odpovedí, ktoré obdržal je zrejmé, že takéto osoby budú ubytované v otvorenom recepčnom centre, ktoré spĺňa legálne štandardy a je v ňom poskytnutá zdravotná starostlivosť a taktiež aj pomoc psychológov a sociálnych pracovníkov. Rovnako cez Európsku migračnú sieť - EMN zistil, že takmer všetky členské štáty, ktoré odpovedali na položenú otázku, pokračujú v transferoch do Bulharska. Článok 3 ods. 2 Dublinského nariadenia III nie je relevantný, keďže v zodpovednom štáte neboli preukázané výrazné systémové nedostatky, ani neľudské zaobchádzanie so žiadateľmi o udelenie azylu.

19. K námietke, aby SR dobrovoľne posúdila žiadosť o medzinárodnú ochranu žalobcu v zmysle článku 17 Dublinského nariadenia III uviedol, že cieľom konania podľa nariadenia nie je posudzovať nároky na udelenie azylu, avšak určiť jeden členský štát zodpovedný za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu, ktorý je následne povinný zohľadniť všetky skutočnosti a dôvody na správne posúdenie žiadosti, pričom tento článok upravuje právo a nie povinnosť každého členského štátu odkloniť sa od záväzných ustanovení upravených v nariadení.

20. Ohľadne CD nosiča priloženého k správnej žalobe uviedol, že na tomto je zaznamenaný telefonický rozhovor medzi ňou a neznámym cudzincom, ktorý bol tlmočený tretou osobou. V podstate išlo o otázku, na ktorú druhá strana odpovedala právnej zástupkyňi. Vzhľadom na kvalitu nahrávky, odpovedi nebolo dostatočne rozumieť. Tento zvukový záznam (a to aj vzhľadom na jeho kvalitu) a jeho výpovednú hodnotu nepovažoval za relevantný dôkaz, na základe ktorého by bolo potrebné zmeniť, resp. zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného. Bol toho názoru, že správny orgán pri vydaní napadnutého rozhodnutia dostatočne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými žalobcom v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní zistil presný a skutočný stav veci a na základe relevantných podkladov následne rozhodol správne a v súlade so zákonom o azyle, keď žiadosť žalobcu o udelenie azylu zamietol ako neprípustnú v zmysle § 11 ods. 1 písm. c) ZoA.

21. Právna zástupkyňa žalobcu podaním zo 14.02.2020 uviedla, že v dôsledku márneho uplynutia šesťmesačnej lehoty na uskutočnenie odovzdania, ktorú upravuje čl. 29 Nariadenia Dublin III, zanikla dňa 13.02.2020 Bulharsku povinnosť prevziať žalobcu a zodpovednosť za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu žalobcu prešla na Slovenskú republiku. Poukazovala pritom na články 29 ods. 1 a 2 a čl. 27 ods. 3 Dublinského nariadenia III. Dávala do pozornosti rozsudok Veľkej komory Súdneho dvora EÚ vo veci C-201/16 z 25.10.2017 Majid Shiri verus nemecký Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl. Mala zato, že nastali tu okolnosti v zmysle § 206 ods. 4 Správneho súdneho poriadku, ktoré majú vplyv na rátanie lehoty na uskutočnenie odovzdania podľa čl. 29 Nariadenia, dôsledkom čoho je potrebné konštatovať, že táto 6 mesačná lehota uplynula. Ide o prekluzívnu lehotu, ktorá ex lege spôsobuje zánik povinnosti na strane Bulharska prevziať žalobcu späť a tiež prechod zodpovednosti za jeho žiadosť o azyl na Slovenskú republiku. Bulharsko akceptovalo žiadosť o prijatie späť žalobcu dňa 13.08.2019 a touto akceptáciou začala plynúť lehota na uskutočnenie odovzdania podľa čl. 29 Nariadenia, ktorá márne

uplynula dňa 13.02.2020. Žiadala, aby s prihliadnutím nato, že žalobca je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky od 20.08.2019, t.j. takmer 6 mesiacov, zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, aby čo najskôr mohlo začať azylové konanie. Na podporu svojich tvrdení predložila rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6SaZ/4/2018 z 07.11.2018 a rozsudok NS SR sp. zn. 10Sžak/2/2019 zo dňa 27.03.2019.

22. Žalovaný vo vyjadrení k podaniu právnej zástupkyne žalobcu podaním zo dňa 05.03.2020 s poukazom na čl. 29 ods. 1 Dublinského nariadenia III uviedol, že Bulharská republika akceptovala žiadosť o prijatie späť žiadateľa dňa 13.08.2019, avšak ako vyplýva z tohto článku, lehota šiestich mesiacov plynie buď od akceptovania dožiadania iným členským štátom alebo od konečného rozhodnutia o odvolaní v prípade, že má odkladný účinok. V prípade žalobcu správny súd dňa 14.01.2020 priznal odkladný účinok správnej žalobe. Na základe tohto je zrejmé, že lehota 6 mesiacov už neplynie od akceptácie, ale od konečného rozhodnutia o odvolaní (v našom prípade správna žaloba), keďže má odkladný účinok. V takomto prípade sa informuje aj zodpovedný členský štát, ktorý už akceptoval prijatie späť žiadateľa (Bulharsko) o tom, že transfer v danom momente nie je možné vykonať, nakoľko žiadateľ využil opravný prostriedok, ktorý má odkladný účinok. V praxi ide o tzv. suspensive effect (odkladný účinok), o ktorom sa členské štáty navzájom informujú, aby bolo zrejmé, že lehota na transfer neplynie až do konečného rozhodnutia súdu a zodpovedný členský štát sa nezabavuje svojej povinnosti prijať späť žiadateľa.

23. Pokiaľ sa týkalo rozsudkov, na ktoré poukazovala (rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6SaZ/4/2018 z 07.11.2018 a rozsudok NS SR sp. zn. 10Sžak/2/2019 zo dňa 27.03.2019) ako na obdobný prípad, považoval za nevyhnutné uviesť, že v uvedenom prípade išlo o odlišnú situáciu, kedy žiadateľ opätovne podal správnu žalobu proti opakovanému rozhodnutiu žalovaného o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej. V danom prípade už existovalo jedno zrušujúce rozhodnutie KS Bratislava, od ktorého začala plynúť šesťmesačná lehota tak, ako uvádza článok 29 ods. 1 Nariadenia.

24. Dával do pozornosti rozsudky Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-19/08 zo dňa 29.01.2009 a C-60/16 zo dňa 13.09.2017. Preto mal zato, že namietané márne uplynutie lehoty na odovzdanie žiadateľa do zodpovednosti členského štátu nenastalo a lehota 6 mesiacov na odovzdanie žiadateľa do zodpovednosti členského štátu plynie až od konečného rozhodnutia súdu o správnej žalobe tak, ako to jasne stanovuje článok 29 ods. 1 Nariadenia. Bulharská republika sa nezabavila svojej povinnosti prijať späť žiadateľa a je i naďalej zodpovedným členským štátom za posúdenie žiadosti o azyl žiadateľa. Podanie právnej zástupkyne považoval za bezpredmetné, nakoľko jej výklad márneho uplynutia lehoty 6 mesiacov nie je v súlade s nariadením, ani s dlhoročnou praxou úradov vykonávajúcich nariadenie v jednotlivých členských štátoch EÚ. Navrhol preto správnu žalobu zamietnuť.

25. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 5Saz/26/2019-24 zo dňa 14.01.2020 vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-DS-16-28/2019-Ž zo dňa 28.11.2019, o návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žaloby vo veci azylu zo dňa 30.12.2019, priznal správnej žalobe odkladný účinok. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 20.01.2020.

26. Podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle, Ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, ak
c) je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

27. Podľa § 53b ods. 1 zákona o azyle, Pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, sa použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskej únie; 20b) na posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal cudzinec, ktorému bolo poskytnuté dočasné útočisko, je však zodpovedný predovšetkým členský štát, ktorý súhlasil s jeho presídlením na svoje územie.

28. K poznámke 20b) je uvedené - Nariadenie Komisie (ES) č. 1560/2003 z 2. septembra 2003, ktoré ustanovuje podrobné pravidlá na uplatňovanie nariadenia Rady (ES) č. 343/2003 ustanovujúceho kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov (Mimoriadne vydanie Ú.v. EÚ kap. 19/zv. 6) v platnom znení.

Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (prepracované znenie) (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

29. Podľa čl. 3 ods. 2 druhý a tretí pododsek Dublinského nariadenia III,

Ak nie je možné odovzdanie žiadateľa do členského štátu, ktorý je primárne určený za zodpovedný, pretože sa zo závažných dôvodov možno domnievať, že v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov existujú v danom členskom štáte systémové chyby, na základe ktorých hrozí žiadateľom neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v zmysle článku 4 Charty základných práv Európskej únie, členský štát uskutočňujúci proces určovania zodpovedného členského štátu pokračuje v posudzovaní kritérií stanovených v kapitole III s cieľom zistiť, či iný členský štát nemôže byť určený ako zodpovedný. Ak nemožno vykonať odovzdanie podľa tohto odseku do žiadneho členského štátu určeného na základe kritérií stanovených v kapitole III alebo do prvého členského štátu, v ktorom bola podaná žiadosť, stane sa zodpovedným členským štátom členský štát, ktorý uskutočňuje proces určovania zodpovedného členského štátu.

30. Podľa čl. 26 ods. 1 (Oznámenie rozhodnutia o odovzdaní) Dublinského nariadenia III,

1. Keď dožiadaný členský štát akceptuje, že má prevziať alebo prijať späť žiadateľa alebo inú osobu uvedenú v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d), žiadajúci členský štát oznámi dotknutej osobe rozhodnutie o jej odovzdaní do zodpovedného členského štátu a v príslušných prípadoch aj rozhodnutie neposudzovať jej žiadosť o medzinárodnú ochranu. Ak dotknutú osobu zastupuje právny zástupca alebo iný poradca, môže členský štát rozhodnúť, že rozhodnutie oznámi tomuto právnenému zástupcovi alebo poradcovi a nie dotknutej osobe, a prípadne ju o rozhodnutí upovedomí.

31. Podľa článku 29 ods. 1 Dublinského nariadenia III, Odovzdanie žiadateľa alebo inej osoby uvedenej v článku 18 ods. 1 písm. c) alebo d) zo žiadajúceho členského štátu do zodpovedného členského štátu sa uskutoční v súlade s vnútroštátnym právom žiadajúceho členského štátu, po porade medzi dotknutými členskými štátmi, akonáhle to je prakticky možné a najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania iným členským štátom o prevzatie alebo prijatie späť dotknutej osoby alebo konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

32. Podľa článku 27 ods. 3 písmeno c) Dublinského nariadenia III, Na účely odvolania proti rozhodnutiu o odovzdaní alebo jeho preskúmania členské štáty vo svojom vnútroštátnom práve stanovujú, že:

c) dotknutá osoba môže v primeranej lehote požiadať súd o odklad výkonu rozhodnutia o odovzdaní do prijatia rozhodnutia vo veci jej odvolania alebo preskúmania. Členské štáty zabezpečia, aby bol k dispozícii účinný opravný prostriedok, a to odkladom odovzdania do prijatia rozhodnutia o prvej žiadosti o odklad. Každé rozhodnutie o tom, či sa výkon rozhodnutia o odovzdaní odloží, sa prijme v primeranej lehote, ktorá zároveň umožní podrobné a prísne preskúmanie žiadosti o odklad. V rozhodnutí o tom, že výkon rozhodnutia o odovzdaní sa neodloží, sa uvedú dôvody, na ktorých sa zakladá.

33. Podľa článku 4 Charty základných práv Európskej únie (Zákaz mučenia a neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu), Nikoho nemožno mučiť ani podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

34. Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

35. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

36. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

37. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodpovedných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

38. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

39. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

40. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovil osobitný zákon.

41. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

42. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, správny súd právne uzatvára:

43. Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-DS-16-28/2019-Ž zo dňa 28.11.2019, ktorým žalovaný podľa § 11 ods. 1 písm. c) ZoA zamietol žiadosť žalobcu o udelenie azylu ako neprípustnú, nakoľko podľa § 11 ods. 3 ZoA je v prípade žalobcu príslušná na konanie o udelenie azylu Bulharská republika.

44. V konaní bolo preukázané, čo žalobca ani nenamietal, že požiadal o udelenie azylu na území Bulharska (04.06.2019), pričom Bulharsko je členským štátom Európskej únie. Dňa 13.08.2019 Bulharsko písomne akceptovalo prijatie späť žalobcu podľa článku 18 ods. 1 písm. d) Dublinského nariadenia III. Dňa 20.08.2019 žalobca požiadal počas pobytu v Ú. E. o udelenie azylu na území SR z dôvodu, že sa nechce vrátiť do domovskej krajiny, nakoľko sa bojí o svoj život.

45. V zmysle ustanovenia § 53b ods. 1 ZoA sa pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskej únie, ktorým je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013 (Dublinské nariadenie III).

46. Z ustanovenia čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia III vyplýva, že v rámci dublinského systému nemožno premiestňovať žiadateľov o medzinárodnú ochranu do členského štátu, v ktorom azylové konanie alebo podmienky prijímania žiadateľov o medzinárodnú ochranu vykazujú systémové chyby z hľadiska záväzných štandardov Spoločného európskeho azylového systému, že by v prípade premiestnenia žiadateľa do tejto krajiny dublinského systému vzniklo riziko neľudského, či ponižujúceho zaobchádzania s týmto žiadateľom v zmysle čl. 4 Charty základných práv Európskej únie (Charta), resp. čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských právach a základných slobôd (Dohovor).

47. Súdny dvor Európskej únie rozsudkom v spojených veciach C-411/10 a C-493/10 z 21.12.2011 stanovil povinnosť odovzdávajúcich členských štátov skúmať okrem iného aj systémové zlyhania azylového konania v krajine, do ktorej majú byť žiadatelia odovzdaní. V zmysle bodu 2 tohto rozsudku „Právo Únie bráni uplatneniu nevyvrátiteľnej domnienky, podľa ktorej členský štát, ktorý je článkom 3 ods. 1 nariadenia č. 343/2003 identifikovaný ako zodpovedný, rešpektuje základné práva Európskej únie. Článok 4 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že členským štátom vrátane vnútroštátnych súdov prislúcha, aby neodovzdali žiadateľa o azyl do „zodpovedného členského štátu“ v zmysle nariadenia č. 343/2003, pokiaľ nemôžu ignorovať, že systémové zlyhania azylového konania a podmienok prijatia žiadateľov o azyl v tomto členskom štáte predstavujú vážne a preukázané dôvody domnievať sa, že žiadateľ bude vystavený skutočnému nebezpečenstvu neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v zmysle tohto ustanovenia. Nemožnosť odovzdania žiadateľa do iného členského štátu Európskej únie v prípade, že je tento štát identifikovaný ako zodpovedný členský štát

na základe kritérií kapitoly III tohto nariadenia, ukladá členskému štátu, ktorý by mal uskutočniť toto odovzdanie, aby s výhradou možnosti vlastného preskúmania žiadosti upravenej v článku 3 ods. 2 nariadenia č. 343/2003 pokračoval v preskúvaní kritérií uvedenej kapitoly s cieľom overiť, či niektoré z nasledujúcich kritérií umožňuje identifikovať iný členský štát ako zodpovedný za posúdenie žiadosti o azyl.“

48. Správny súd vo svojej prechádzajúcej rozhodovacej činnosti, ako aj s prihliadnutím na rozhodovaciu činnosť iného súdu v členskom štáte Európskej únie, ktorý sa zaoberal výkladom Dublinského nariadenia III uzavrel, že správna úvaha v zmysle čl. 3 ods. 2 druhý pododsek Dublinského nariadenia III, týkajúca sa premiestnenia žiadateľa, by mala byť zahrnutá v rozhodnutí o premiestnení žiadateľa, bez ohľadu nato, do akej krajiny má byť žiadateľ premiestnený (napr. rozsudok NSS ČR z 25.02.2015, č.k. 1 Azs 248/2014-27).

49. V zmysle vyššie uvedenej rozhodovacej činnosti bolo teda povinnosťou žalovaného posúdiť, či v prípade Bulharska existujú závažné dôvody sa domnievať, že tu dochádza k systémovým chybám, pokiaľ ide o konanie o azyle a podmienky prijímania žiadateľov, na základe ktorých je tu riziko, že žiadateľom hrozí neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie v tejto krajine, ako krajine, ktorá je zodpovedná za posúdenie ich žiadosti o medzinárodnú ochranu.

50. Správny súd rovnako zdôrazňuje, že v zmysle čl. 3 Dublinského nariadenia III musí byť závažný dôvod sa domnievať, že existujú vady v azylovom systéme krajiny, resp. azylových podmienkach krajiny, kam má byť žiadateľ vrátený, pričom žalobca namiesto predloženia dôkazov preukazujúcich naplnenie tohto článku na strane Bulharska viac poukazoval na situáciu v krajine pôvodu žalobcu. V kontexte správnej žaloby je potrebné aj uviesť, že pokiaľ by aj azylové konanie v Bulharsku nedopadlo tak, ako si to želá žalobca, nemožno na tomto podklade vyvodzovať závery, že v zmysle čl. 3 Dublinského nariadenia III dochádza na území tohto štátu k systémovým zlyhaniam, pokiaľ má žiadateľ právo na súdnu ochranu, právo na obhajobu a celkový súdny prieskum svojho azylového konania. Rovnako v prípade žalobcu nemožno akceptovať tzv. asylum-shopping (opakované posudzovanie opodstatnenosti dôvodov na udelenie medzinárodnej ochrany súčasne alebo postupne viacerými členskými štátmi, do ktorých sa žiadatelia účelovo premiestňujú) a vyberanie si krajiny, ktorá zo štatistického pohľadu pristupuje z pohľadu žalobcu k štátnym príslušníkom I. viac zhovievavo.

51. V danom prípade správny orgán svoju správnu úvahu, týkajúcu sa posúdenia Bulharskej republiky, z tohto pohľadu zahrnul do svojho rozhodnutia, ktoré je predmetom súdneho prieskumu, pričom uviedol, že dôkladne prešetril, či podmienky v bulharských táborech pre cudzincov, ktorí sú v azylovom konaní, neindikujú neľudské, či ponižujúce zaobchádzanie so žiadateľmi o azyl nachádzajúcimi sa v Bulharsku, vrátane toho, že v roku 2018 sa uskutočnilo 86 transferov na jeho územie, z čoho vyplýva, že transfery do Bulharska sa vykonávajú a nie sú pozastavené pre systémové zlyhania. Z ním zistených tvrdení žalovaný v podstate vyvodil, že v prípade Bulharskej republiky neexistujú systémové chyby v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov v danom členskom štáte. Bulharsko patrí medzi členský štát EÚ, ktorý uplatňuje Dublinské nariadenie, rešpektuje najmä zásadu nevyhostiteľnosti (non-refoulement) a je považované za bezpečnú krajinu pre štátnych príslušníkov tretích krajín.

52. Správny súd uzatvára, že odovzdanie žalobcu v zmysle Dublinského nariadenia III nie v rozpore s čl. 4 Charty a čl. 3 Dohovoru a správny súd má zato, že v prípade žalobcu žalovaný postupoval v súlade s čl. 3 ods. 2 druhý a tretí pododsek Dublinského nariadenia III, nakoľko v prípade Bulharska nie je závažný dôvod sa domnievať, že v konaní o azyle a podmienkach prijímania žiadateľov existujú v danom členskom štáte systémové chyby, na základe ktorých hrozí žiadateľom a teda aj žalobcovi neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie. Rozhodnutie žalovaného je z tohto dôvodu preskúmateľné. Žalovaný zhromaždil do spisu v zmysle zásady, že je jeho povinnosťou zhromažďovať nielen dôkazy svedčiace v neprospech účastníka konania, ale aj v jeho prospech, dostatočné množstvo materiálov, ktoré sa nachádzajú v administratívnom spise, ktoré preukazujú jeho záver, že v prípade Bulharska nie je namieste použitie čl. 3 Dublinského nariadenia III, t.j. záver týkajúci sa riadneho fungovania azylového systému v Bulharsku, pričom tieto jeho závery nevybočili z medzí voľnej správnej úvahy.

53. Žalobca s poukazom na čl. 29 ods. 1 Dublinského nariadenia III namietal, že v jeho prípade uplynula šesťmesačná prekluzívna lehota v zmysle tohto článku, ktorá spôsobila zánik Bulharska prevziať žalobcu a v dôsledku toho prešla zodpovednosť posúdiť jeho žiadosť o jeho medzinárodnú ochranu na Slovenskú

republiku. Poukazoval nato, že Bulharsko akceptovalo žiadosť o prijatie späť žalobcu dňa 13.08.2019 a touto akceptáciou začala plynúť lehota na uskutočnenie odovzdania podľa čl. 29 nariadenia, ktorá márne uplynula dňa 13.02.2020.

54. V tejto súvislosti správny súd dáva do pozornosti, že správnej žalobe (zo dňa 30.12.2019), ktorou sa žalobca domáhal zrušenia preskúmaného rozhodnutia, bol rozhodnutím správneho súdu zo dňa 14.01.2020 priznaný odkladný účinok. To znamená, že správnej žalobe z pohľadu článku 27 ods. 3 konkrétne písmeno c) Dublinského nariadenia III, t.j. na žiadosť, bol priznaný odkladný účinok. Právoplatnosťou uznesenia súdu o priznaní odkladného účinku správnej žalobe táto lehota šiestich mesiacov v zmysle čl. 29 ods. 1 tohto nariadenia prestala plynúť.

55. Zo samotného znenia článku 29 ods. 1 Dublinského nariadenia III vyplýva, že odovzdanie žiadateľa sa uskutoční najneskôr do šiestich mesiacov od akceptovania dožiadania ALEBO konečného rozhodnutia o odvolaní alebo preskúmaní, ak majú v súlade s článkom 27 ods. 3 odkladný účinok.

56. K danému výkladu dospel aj Súdny dvor EÚ (aj keď predmetom konania bol výklad iného ustanovenia nariadenia), kde v rozsudku C-60/16 zo dňa 13.09.2017 v bode 55 uviedol, že „Pokiaľ majú odvolanie alebo návrh na preskúmanie podané proti rozhodnutiu o odovzdaní odkladný účinok, je pojmovo nemožné vykonať odovzdanie, čo je dôvod, pre ktorý možno lehotu stanovenú na tento účel začať počítať v tomto prípade až vtedy, keď je budúca realizácia odovzdania v zásade dohodnutá a zostáva vyriešiť iba spôsob jeho vykonania, a to odo dňa, keď zanikol tento odkladný účinok (pozri analogicky rozsudok z 29. januára 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 45).“

57. V preskúvanom prípade nie je pochýb, že správnej žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia o jeho odovzdaní do Bulharskej republiky bol priznaný odkladný účinok. Tento odkladný účinok bol priznaný nielen z pohľadu vnútroštátnej právnej úpravy v Slovenskej republike, ale z pohľadu Dublinského nariadenia III, aj v zmysle článku 27 ods. 3. Preto šesťmesačná lehota na odovzdanie žalobcu nemohla platne uplynúť, keďže s konečnou platnosťou nebolo rozhodnuté o správnej žalobe, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, aj o jeho odovzdaní do Bulharskej republiky. Preto námietku uplynutia šesťmesačnej lehoty v zmysle článku 29 ods. 1 Dublinského nariadenia III nemožno považovať za dôvodnú.

58. Pokiaľ sa týka zvukovej nahrávky predloženej žalobcom, ktorá sa nachádza v Prílohovej obálke na čl. 15 súdneho spisu, z danej vyplýva, že ide o nahrávku v rozsahu 2 minút a 11 sekúnd. Z danej nahrávky, nie je zrejmé, kto ju urobil, kto ju tlmočil a nie je zrejmé, kto je osoba, ktorej hlas v cudzom jazyku je na nahrávke a akej je štátnej príslušnosti. Tlmočník uviedol, že ON povedal svoje meno, ktoré však nebolo tlmočníkom uvedené. Ďalej odznelo tlmočníkom, že je straši brat Š., a že včera večer ho deportovali zo Slovenska do Bulharska a že má byť v otvorenom tábore, ale vraj žiada o pomoc a teraz je momentálne podľa prekladu v zatvorenom tábore. Následne nahrávka je náhle ukončená.

59. Správny súd zdôrazňuje, že z danej nahrávky vôbec nevyplýva, žeby malo ísť v Bulharsku o zlé podmienky v azylových zariadeniach. Z danej nahrávky len vyplýva, že osoba nie je spokojná s umiestnením v inom type tábora ako jej bolo sľúbené, pričom vzhľadom na tú skutočnosť, že nie je uvedená totožnosť danej osoby, nie je možné ani uloženie povinnosti žalovanému k prevereniu prečo a za akých okolností sa tak v prípade tejto osoby, ktorej totožnosť nie je súdu známa, stalo. Danú nahrávku nemožno považovať za dôkaz, v zmysle ktorého by bolo možno uzavrieť podľa čl. 3 Dublinského nariadenia, že v Bulharsku sú systémové zlyhania v azylovej procedúre, resp. nedostatočné podmienky v azylových zariadeniach. K danému súd len dopĺňa, že aj zo správ zhromaždených žalovaným vyplýva, že žiadatelia o azyl, ktorí sa vracajú z iných členských štátov, sa v zásade pri návrate do Bulharska nestretávajú s prekážkami v prístupe k azylovému konaniu a pred príchodom dublinských navrátilcov SAR informuje hraničnú políciu o očakávanom príchode a uvádza, či by sa mal navrátiliec presunúť do azylového prijímacieho strediska alebo do imigračného detenčného zariadenia, pričom rozhodnutie závisí od fázy azylového konania dublinského navrátilca.

60. Preto súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správnu žalobu zo dňa 30.12.2019 o preskúmanie rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-DS-16-28/2019-Ž zo dňa 28.11.2019 podľa § 219 Správneho súdneho poriadku zamietol, majúc zato, že táto vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti nie je dôvodná. V prípade žalobcu bolo preukázané, že v zmysle čl. 18 ods. 1 písm. b) Dublinského

nariadenia III je za posúdenie jeho žiadosti o udelenie azylu zodpovedná Bulharská republika. Žalovaný pri vydaní napadnutého rozhodnutia postupoval správne a zákonne a ním produkované správne úvahy, v rámci ktorých dospel k záveru, že žalobcovu žiadosť o udelenie azylu zamietol ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle, náležite odôvodnil.

61. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že nepriznal ich náhradu účastníkom konania, nakoľko žalobca nebol v konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov konania nepatrí.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.